

Akad.arch. Jiří Lasovský
Na Hřebenkách 2785/102
150 00 Praha 5

Ing.arch. Václav Baroch
Na Hřebenkách 2784/100
150 00 Praha 5

Magistrát hlavního města Prahy
Odbor stavební
Mariánské nám. 2 (pracoviště Jungmannova)
110 00 Praha 1

via

Úřad MČ Praha 5
Odbor stavební úřad
Náměstí 14. října 1381/14
150 22 Praha 5

Hana Horáková, Petra Žídková
U Palaty 2793/7
150 00 Praha 5

Účastníci řízení – sousedé v areálu a majitelé sousedících pozemků

č.j. Výst. Sm.2793-3886/09-Je-R
sp.zn. MCo5 53389/2009

Věc:

**Odvolání do rozhodnutí o dodatečném povolení stavby
"Zasklení terasy a zasklení lodžie rodinného domu č.p.
2793" na pozemku parc. č. 3721/18 v k. ú. Smíchov, ul.
U Palaty 7, Praha 5, vydanému dne 06. 08. 2010**

V souladu s ustanovením § 81 an. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, podáváme jakožto účastník řízení dle § 109 odst. 1 písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a dle ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu, toto včasné

o d v o l á n í

do celého shora citovaného rozhodnutí, s návrhem na zrušení vydaného rozhodnutí pro rozpor s právem, nepřezkoumatelnost a zmatečnost a s návrhem na vrácení věci k novému projednání a rozhodnutí.

Odůvodnění:

Rozhodnutí o dodatečném povolení stavby nám bylo doručeno dne 1. 10. 2010; lhůta pro odvolání započala následující den a končí dne 30. 10. 2010. S ohledem na uvedené je podané odvolání včasné. Vzhledem ke skutečnosti, že jsme vlastníky sousedních nemovitostí přímo dotčených provedenou změnou stavby (jedná se o celistvý soubor staveb jednotného charakteru, který byl touto dostavbou narušen a znehodnocen), jsme řádnými účastníky řízení.

Namítáme, že vydané rozhodnutí je zmatečné a nepřezkoumatelné, neboť postrádá základní náležitosti stanovené pro obsah a formu rozhodnutí ustanovením § 68 správního řádu. Prakticky vůbec se správní orgán rozhodující v 1. instanci nevypořádal s námitkami vznesenými účastníky řízení, přičemž řada těchto námitek se týkala naprosto zásadních podmínek a náležitostí řízení. Závěry, k nimž dospěl ve výroku rozhodnutí, nejsou v odůvodnění argumentovány a námitky jsou vypořádány prostým apodiktickým konstatováním, že stavba není v rozporu s obecnými technickými (a územními) požadavky na stavby [str. 4 k písm. e) - námitka interpretována zcela zavádějícím způsobem, na str. 5 je věnována odůvodnění tato věta: "*Změna stavby není u rozporu dle písm. c) citovaného ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním předpisem*" /sic!/, aniž správní orgán uvádí, s jakými podklady a důkazy svoje tvrzení komparoval a jaké důkazy v uvedené věci provedl a jak provedené dokazování vyhodnotil - tím spíše pak, že se jedná o stavbu provedenou bez stavebního povolení. Stejným způsobem naložil stavební úřad i s dalšími námitkami: námitky 2. až 7 platí v celém rozsahu. Ve spisu byly založeny (údajně) chybějící kolaudační plány objektu.

Nepovolená stavba (změna stavby) mění způsob užívání a především negativně mění vzhled stavby, která je součástí staveb řadové zástavby. Touto změnou byla narušena celková urbánní a architektonická koncepce, respektovaná všemi stávajícími vlastníky. Zvoleným postupem tak byla v samém centru řadové zástavby provedena změna, která je zcela nepochybně v rozporu s ustanovením čl. 4 odst. 8 vyhlášky HMP Č. 26/1999 Sb.HMP, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hl. m. Praze, v němž se výslovně stanovuje, že „(8) Při přestavbě a dostavbě řadové zástavby a dvojdomů nesmí být narušen architektonický vzhled celku a výrazně změněny objemové parametry stávající zástavby.“ V této věci se nelze, a to ani nepřímou, odkazovat na závazné stanovisko dotčeného správního orgánu na úseku památkové péče (OKPP MHMP), neboť mu posouzení této skutečnosti nepřísluší! V uvedené věci je příslušný a tudíž také v celém rozsahu odpovědný stavební úřad! (O dobré správě a součinnosti správních orgánů se zmiňujeme níže.)

Stavební úřad je povinen se zabývat v rozsahu odpovídajícím řízení o dodatečném povolení stavby jak územními (urbánními), tak architektonickými (včetně stavebně technických) parametry, jakož i souvislosti námitek dosahu občanskoprávního, jak ostatně opakovaně judikuje Nejvyšší správní soud, například v rozsudku sp. zn. 2 As 44/2005-116 ze dne 02. 02. 2006. Vydaným rozhodnutím o dodatečném povolení stavby byly a jsou tudíž nedůvodně významným způsobem dotčena a zkrácena vlastnická práva a znehodnoceno vlastnictví ostatních vlastníků dotčených staveb. K případné argumentaci, že se jedná o námitky občanskoprávní povahy, o níž přísluší rozhodovat soudu (což naši případnou občanskoprávní žalobu nevylučuje), připomínáme již ustálenou judikaturu, z níž plyne, že územní, územně technické a technické parametry výstavby, a to včetně důsledků občanskoprávních, přísluší posuzovat předně věcně a místně příslušnému správnímu orgánu, tedy stavebnímu úřadu.

Stavební úřad ve svém rozhodnutí všeobecně neuvedl ani k dalším zamítnutým námitkám vůbec žádné důvody a věrohodné argumenty, což je ovšem v přímém rozporu s povinností uloženou stavebnímu úřadu jednak ustanovením § 50 ano správního řádu, jednak ustanoveními § 2 až § 8 správního řádu v souběhu s § 4 stavebního zákona, které stanovují pravidla výkonu dobré správy (veřejné moci). Z uvedených ustanovení plyne, že stavební úřad byl povinen se zabývat řádně všemi předloženými důkazy, vyhodnotit je a konstatovat řádně v odůvodnění, pokud se s některými neztotožnil a odmítl je. Správní orgán je povinen pečlivě přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a je (dle § 50 odst. 3) povinen "*zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, u němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.*" Pokud by dospěl k závěru, že je tu nesoulad mezi požadavky a podmínkami obecně technickými a jinými veřejnými zájmy (které ovšem jakožto účastníci řízení v dotčené věci nenalézáme), pak je povinen postupovat tak, aby výklad a aplikace právních předpisů (a to jak stavebního zákona, tak správního řádu) vycházely ze základních

interpretačních zásad, opakovaně vyjádřených v nálezech Ústavního soudu a judikátech NSS, například judikát publikovaný pod Č. 360 ve sv. 10/2004 - II. ročník Sbírky rozhodnutí NSS (str. 933 an.), vydaný podle rozsudku NSS ze dne 13. 5. 2004 pod č.j. 1 As 9/2003-90 (byť v jiné správní věci, nicméně inspirativně): „II. V souladu s principem právní jistoty má každý adresát právní normy právo očekávat, že řešení, která zákonodárce zvolí, jsou racionální a směřují k funkčnímu uspořádání společenských vztahů, a nikoliv naopak. Jestliže zákonodárce z různých důvodů zvolí řešení jiné, musí je tím spíše přesně, jasně, určitě a srozumitelně vyjádřit v právních předpisech, jimiž jsou právní normy komunikovány svým adresátům. Neučiní-li tak, je zcela na místě dát přednost takovému výkladu, který je rozumný a odpovídá přirozenému smyslu pro spravedlnost. III. Právní řád České republiky tvoří jednotný celek, jehož jednotlivé části jsou spolu ve vzájemných systémových souvislostech. Konkrétní pravidlo chování proto bývá vyjádřeno často nikoliv v jediném předpise, ale v několika předpisech, případně neposkytuje-li jeden právní předpis jednoznačnou odpověď na určitou právní otázku, je nezbytné vyložit ji v systémových souvislostech s předpisy ostatními. i tak, aby tato otázka byla spravedlivě a rozumně zodpovězena.“ Tedy jinak řečeno: pro posouzení věci a výklad platného práva nutno vycházet nejen z textu předpisu samého, nýbrž i z uznávaných právních zásad, jimiž se aplikace právních norem řídí. Výsledkem musí být především **předvídatelná správní rozhodnutí**, jejichž základem je buď nesporná právní úprava, nebo taková její aplikace, která toto širší právní okolí interpretuje v systémových souvislostech. Z textu příslušných právních předpisů však nade vši pochybnost plyne, že provedené úpravy jsou v rozporu s výslovně uloženou povinností „*nesmí být narušen architektonický vzhled celku*“].

Znovu připomínáme, že stavební úřad je jakožto správní orgán odpovědný za rozhodnutí povinen postupovat ve smyslu ustanovení § 2 až 8 správního řádu v souběhu s ustanovením § 4 a § 90, resp. § 111 až 114 stavebního zákona tak, aby jednak šetřil práva účastníků řízení a aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly bezdůvodné rozdíly (§ 2 odst. 3 a 4 SŘ), aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí dle předchozích principů (§ 3 SŘ), aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady (§ 6 odst. 2 SŘ), aby nebylo porušeno rovné procesní postavení účastníků řízení a aby v případě hrozby učinil nezbytná opatření (§ 7 odst. 2 SŘ) a konečně, aby dbal vzájemného souladu všech postupů, které probíhají současně a aby spolupracoval s ostatními správními orgány v zájmu dobré správy (§ 8 SŘ). V tomto smyslu správní orgány vzájemně spolupracují v zájmu dobré správy. Připomínáme rovněž, že princip dobré správy má podstatně širší základ a dosah, jak ostatně výslovně uvádí například rozsudek NSS 1 As 30/2008- 49 a jím citovaný náleze ÚS: „*Pokud /.../ správní orgány ve správním řízení pouze důsledně vyžadují plnění povinností ze strany občanů, a nedbají přitom o ochranu jejich zájmů, je výrazem tohoto postupu přepjatý formalismus, jehož důsledkem je sofistikované zdůvodňování zjevné nespravedlnosti (srov. k tomu přiměřeně náleze ÚS sp. zn. III. ÚS 188/04 ze dne 29. 9.2004, Sb. n. u. ÚS, sv. 34, str. 393).* /.../ Jednou ze základních zásad správního řízení je zásada, zakotvená v rozhodné době ustanovením § 3 odst. 3 starého správního řádu, dle níž je každý správní orgán povinen zabývat se předmětnou věcí svědomitě a odpovědně a použít nejvhodnějších prostředků, které vedou k“e správnému vyřízení věci, bez zbytečného zatěžování uživatelů veřejné správy. Pokud se hovoří o nejvhodnějších prostředcích k vyřízení věci, mají se tím samozřejmě na mysli prostředky nejvhodnější pro **uživatele veřejné správy**, nikoliv pro správní orgán. Nový správní řád obsahuje tento princip v § 4 odst. 1 a § 8, dle nichž je veřejná správa službou veřejnosti, správní orgány jsou povinny koordinovat své postupy a spolupracovat v zájmu naplnění požadavků dobré správy. Nejvyšší správní soud má za to, že uvedená ustanovení odrážejí principy dobré správy, které jsou aplikovatelné jednak v horizontální rovině mezi vykonavateli veřejné správy, jednak ve vertikálním vztahu mezi veřejnou správou a jejími adresáty. Jak k tomu shodně uvádí právní doktrína, „[o]ptimální a efektivní koordinace správních činností mezi správními orgány navzájem může být dobrou správou jen tehdy, pokud vede k posílení ochrany adresátů veřejné správy, jejich práva oprávněných zájmů. Naopak dobrá správa ve vztahu k adresátům veřejné správy není myslitelná bez toho, že by správní orgány mezi sebou navzájem účinně kooperovaly.“ (Langášek, T. Principy dobré správy po přijetí nového správního řádu. Správní právo č. 4-5/2008, str. 245). /.../ Pokud je tato situace nahlížena v rovině ústavního práva, lze v souladu s judikaturou Ústavního soudu konstatovat,

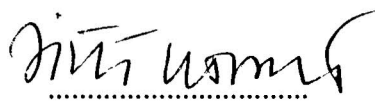
že výše popsaným úředním postupem došlo k zásahu do práva na řádný a spravedlivý proces, jehož součástí je také právo na trvání procesu až do jeho ukončení zákonem předpokládaným způsobem (srov. k tomu nálezy ÚS ze dne 25. 9. 1997, sp. zn. IV. ÚS 114/96, Sb. n. u. sv. 9, č. 114, str. 71 a násl., na str. 75). /.../ Jak Nejvyšší správní soud opakovaně ve své judikatuře uvedl, základním předpokladem efektivního správního řízení je vzájemná součinnost a spolupráce správních orgánů a účastníků řízení. Právě ve smyslu tohoto základního principu je nutno vidět a hodnotit konkrétní počínání účastníků řízení. Rovněž v tomto směru je nutno spatřovat praktické naplnění smluvního pojetí státu, představujícího konsensuální odraz přesvědčení občanů o nutnosti existence této instituce k ochraně základních práv a svobod (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12. 5. 2008, č. j. 5 As 44/2007 - 93) ...“ (viz blíže pod uvedeným číslem jednací na www.nssoud.cz).

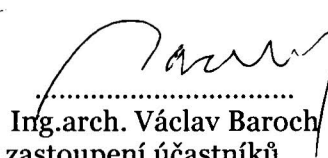
S přihlédnutím k výše uvedeným skutečnostem, zejména pro flagrantní rozpor se závaznými obecnými technickými požadavky na stavy považujeme předložený záměr za nepřijatelný a neakceptovatelný a jeho dodatečné povolení za odporující veřejnému zájmu a poškozující vlastnická a další práva a právem chráněné zájmy.

Navrhujeme proto, aby odvolací stavební úřad vydané rozhodnutí o dodatečném povolení stavby zrušil a věc vrátil správnímu orgánu první instance k novému projednání a rozhodnutí, jímž uloží odstranění stavby a uvedení do původního stavu, souladného s celkovým urbanistickým a architektonickým stavem ostatních staveb dotčeného souboru.

V Praze dne 27. 10. 2010.

S pozdravem,

Akad.arch. Jiří Lasovský

Ing.arch. Václav Baroch

Autoři souboru staveb v zastoupení účastníků
řízení/sousedů a majitelů sousedících pozemků